

Hgy

Hrik épp a rászáradt sört törölgette le a pult mögött felszegezett démonkoponyáról, amikor az idegen belépett.

A *Démonok Átka* nevű fogadó és taverna általában kevés utazót látott; ritkán esett meg, hogy Erik nem ismerte valamelyik vendége arcát. A nevük, nos, az már gyakrabban elmaradt – de az arcokat épp elégszer látta, hogy megjegyezze őket. Amúgy nem nagyon érdekelte, ki lép be az ivóba, amíg az illető magával hozta szomját és pénzét.

Az egyik asztalhoz letelepedő idegenről nem lehetett eldönteni, hogy várakozik, vagy keres valakit. Nem nézett végig a sötét falakon – nem mintha sok látszott volna belőlük az ablaktalan helyiségben égő néhány fáklya fényénél –, vagy az összevissza álló kerek asztalokon, illetve a mellettük lévő székeken. Erik sohasem próbálta elrendezni a bútorokat, minthogy a vendégek szinte minden este eltologatták őket, ahogy kedvük tartotta.

Rövid idő elteltével az idegen felállt, és odament a fából ácsolt söntéshez:

– A felszolgálóra várok!

– Olyan itt nincs – válaszolta a fogadós. Sohasem tartotta értelmesebb dolognak, hogy jó pénzt fizessen egy pincérnek azért, amit nélküle is el lehetett intézni. Ha valaki inni akart, hát odament a pulthoz. Ha meg már túl részeg volt ahhoz, hogy odamenjen, akkor amúgy sem kellett többet innia – még a végén erőre kap, és verekedni kezd. Erik csendesnek szerette a helyet.

Az idegen egy ezüstérmét koppantott a pultra.

– Melyik a legdrágább itala? – kérdezte.

– Vaddisznó-grog északról. Orkok készítik. Fenyőhor-dóban erjesztik...

– Ork ital nem kell! – vágott a csapos szavába az idegen fintorogva.

Erik vállat vont. Az emberek sokféleképpen viszonyulnak az alkoholhoz. Hallotta már a vendégeit hevesebben vitázni a sör és a kukoricapálinka közti különbségekről, mint bármelyik politikai vagy vallási ügyről. Ha az uraság nem kedveli az ork italokat, az az ő dolga.

– Van még kukoricapálinka, friss áru, a múlt hónapban kaptam.

– Legyen az! – Az idegen lecsapta az érmét, megrez-zentve ezzel néhány mogyoróhéjat, gyümölcsmagot és más maradványt, ami az elmúlt este során került oda. Erik csak hetente egyszer söpörte és törölte le a söntést, nem úgy, mint a démonkoponyát. Senki sem ivott a pultnál, és ő nem látta be, miért kellene gyakrabban tisztogatnia egy alig használt felületet.

Az egyik hivatásos katona, aki mindig az említett grogot itta, meghallhatta a beszélgetést, mert odajött.

– Elmondaná, mi baja van az ork piával? – fordult az idegenhez.

Az vállat vont. Közben Erik levette a polcról az üveget, és öntött a pálinkából egy viszonylag tiszta fapohárba.

– Az ork itallal nincs bajom, jó uram, csak magukkal az orkokkal. – Az idegen a kezét nyújtotta a katonának. – A nevem Margoz! Szakmám szerint halász lennék, de azt kell mondjam, nem igazán vagyok elégedett azzal, ahogy idén megtelt a hálóm.

A katona nem vette a fáradságot, hogy elfogadja a felkínált kezét, vagy hogy bemutatkozzon.

– Ez nekem csak annyit mond, hogy maga nem jó halász.

Margoz rájöhetett, hogy a másik nem barátkozni akart, mert leeresztette a katona kezét, és inkább magához vette az italát.

– Jó halász vagyok, uram! Jól megvoltam Kul Tirasban, míg a körülmények rá nem kényszerítettek, hogy elköltözzek onnan.

A közelben egy kereskedő ücsörgött, aki hirtelen szinte visszaköpte a sörét a kupába:

– A körülmények, mi? Na, ja... Besorozták, hogy harcoljon a Légió ellen, ugye?

Az idegen bólintott:

– És még sokakat. Próbáltam új életet kezdeni itt, Theramorban, de hogyan tudnék, ha azok az átkozott zöld bőrűek átvették a legjobb vizeket?

Erik azon kapta magát, hogy egyetértő bólintással nyugtázza az idegen kijelentésének első felét, ha a másik részét nem is. Ő maga is akkor jött Theramorba, miután a Lángoló Légiót elűzték. Nem harcolni – minthogy a küzdelemnek vége volt már –, hanem felvenni az örökségét. Bátyja, Olaf életét vesztette a háborúban, és elég pénzt hagyott hátra ahhoz, hogy Erik beteljesíthesse az idősebbik testvér

álmát, és fogadót nyisson. A pénz mellett Olaf hagyatékának részét képezte az a démonkoponya is, amelyet maga vágott le és készített ki. Erik nem igazán akart fogadós lenni, de igazából mással se nagyon akaródzott foglalkoznia, így hát bátyja tiszteletére megnyitotta a *Démonok Átkát*. Jól gondolkodott, amikor arra számított, hogy a démonok elűzésére – erre a kontinensen és így Theramorban is a legnagyobb változásokat okozó eseményre – emlékeztető név vonzani fogja a közönséget.

– Ki nem állhatom az ilyen! – mondta erre a katona. – Harcoltál te is, halász, akkor pedig tudod, hogy mit tettek értünk az orkok.

– Nem is az bánt, amit *értünk* tettek, jó uram, hanem amit most tesznek *velünk*.

– Mindenből a legjobbat veszik el! – Ezt egy folyami kapitány mondta, aki az egyik asztalnál ült. – Fent, Kerepben azok a goblinok mindig az orkoknak kedveznek, ha javításról vagy aká’ csak a helyről van szó. A múlt hónapban vót, hogy fél napot is várnom kellett, mire kiköt-hettem a szkiffemmel, de két utánam jött ork hajó rögtön kapott helyet.

A katona odafordult, úgy mordult rá a kapitányra:

– Akkor ne menjen Kerep felé!

– A’ nem csak rajtam áll! – válaszolt amaz egy horkantással.

– Nem is kell mindig javítaniuk – jegyezte meg egy férfi a kapitány mellett. Az elsőtisztje lehetett, legalábbis hasonlóképp öltöztek fel. – Kaptak egy tölgyest fent a hegyekben, Orgrimmar fölött. Abból csinálják a hajóikat. Mi meg mit kaptunk? Gyenge lucot, oszt’ annyi! Kiszedik, oszt’ megtartják maguknak a jó fát. A mi hajóink meg léket kapnak, mer’ csak mocsári szemétből vannak.

Más hangok is felszólaltak, egyetértő mormolás kelt szerte az ivóban.

– Szóval, mind jobban szeretnék, ha az orkok nem lennének itt? – A katona rácsapott a pultra. – Nélkülük már démoneleséggként végeztük volna, ez biztos!

– Kétlem, hogy bárki is tagadná ezt... – Margoz belekortyolt az italába. – De akkor is úgy tűnik, hogy nem tudunk egyenlően osztozkodni.

– Az orkok valaha rabszolgák voltak, ezt mindenki tudja. – Az újabb felszólalót Erik nem látta onnan, ahol állt. – Az emberek és a Légió rabszolgái, gondoljanak erre! Nem vádolhatjuk őket azért, mert elveszik, amit kapnak.

– Márpedig ne tőlünk vegyék el! – vágta rá a kapitány. A kereskedő bólintott.

– Na meg, nem... idevalósiak. Valami másik világról jöttek, a Légió hozta őket.

– Vissza kéne menniük oda – mormolta erre az első-tiszt.

– Hát igen... Van mit csodálkozni Büszkemocsár úrnő dolgain – jegyezte meg Margoz.

Erik összeráncolta a szemöldökét; a taverna hirtelen elcsendesedett, túlságosan is. Az imént még egyetértő vagy ellenző mormolást keltett minden egyes hozzászólás és hozzászóló, de Büszkemocsár Jaina nevének – pontosabban, nevének ily hangnemben való – említése megfagyasztotta a levegőt.

A fogadó és kocsmá tulajdonosaként eltöltött három esztendő során Erik megtanulta, hogy két esetben lehet bajra számítani; ha túl nagy a zivaj, vagy ha túl nagy a csend. Az utóbbit általában nagyon csúfos verekedés követi.

Felállt egy másik katona, és odalépett az elsőhöz. Szélesebb vállakkal és hallgatag természettel áldották meg

az istenek, de ha mégis megszólalt, hangja úgy mennydörgött, hogy a pult mögött megremegett a démonkoponya.

– Senki sem mondhat rosszat az úrnőről, ha nem akar fogak nélkül élni!

Margoz gyorsan válaszolt:

– Álmomban sem szólnék máshogy róla, mint tisztelettel, jó uram, esküszöm! – Zavarában nagyobb nyeletet kapott be a pálinkából, mint amennyi egy kortyra javasolt, és ettől elkerekedett a szeme. Fejét rázva, lihegve próbált megszabadulni a maró érzettől.

– Büszkemocsár úrnő sok jót tett velünk – mondta a kereskedő. – Miután elkergettük a démonokat, ő kovácsolta egybe az ittenieket. A panaszkodás még rendben volna, Margoz, de az úrnőt ne keverje bele! Annak idején találkoztam egy-két varázstudóval, és többségüknek a cipőmet se dobtam volna oda, hogy lekaparják róla a sarat. De az úrnő jó ember, és itt nem lel segítségre, ha be akarja őt mocskolni.

– Nem állt szándékomban mocskolódni, jó uram – válaszolta az idegen, s hangja kicsit még mindig remegett a félresikerült korty erejétől. – Csak az ember elcsodálkozik, hogy miért nem született kereskedelmi egyezség arról a remek fáról, amit ezek az úriemberek említettek itt. – Egy szívdobbanásnyi ideig töprengve nézett. – Talán az úrnő megpróbált kiegyezni velük, de az orkok nem mentek bele.

– Lehet, hogy azok az orkok el akarták őt küldeni Északtornyáról – fűzte hozzá a kapitány egy korty sör után.

– Még hogy mi menjünk el Északtornyáról! – méltatlankodott a gondolaton a kereskedő. – A Puszták területe semleges már kezdettől fogva.

Az első katona mereven nézett az asztalok felé.

– Bolondok, ha azt hiszik, hogy feladjuk azt a vidéket!

– Ott harcoltak egymással az orkok és Büszkemocsár admirális, ugye? – kérdezte Margoz.

– Igen, szégyenletes dolog! Amilyen remek kormányzó az úrnő, olyan ostoba volt az apja. – A kereskedő megrázta a fejét.

– El kéne felejtteni az egész mocskos ügyet, de nem fogjuk, amíg...

– Ha engem kérdeztek, szerintem terjeszkednünk kellene – szólt közbe a kapitány. – Északtornyán túlra is!

Nem lehetett tudni, hogy az állítás miatt, vagy mert a másik a szavába vágott, de a kereskedő ingerülten vetette oda:

– Megőrült maga?!

– Talán maga! Az orkok kiszorítanak innen! Mindenhol ott vannak szerte a kontinensen, és nekünk csak Theramor maradt! Már három éve elűztük a Légiót. Hát nem érdemlünk jobbat, mint hogy határok közé szorítsanak a saját földünkön? Hogy összezsúfoljanak egyetlen városállamban, és így pöcegödröt csináljanak abból?

– Theramor ugyanolyan nagyszerű város, mint bármelyik az emberlakta vidékeken! – mondta az egyik katona a várvédők büszkeségével. Azonban sokkal lemondóbb hangon folytatta: – De az igaz, hogy az orkok területe sokkal nagyobb. Ezért olyan fontos Északtornya; lehetővé teszi, hogy védelmet biztosítsunk Theramor falain kívül is.

– Na meg – az elsőtiszt próbálta a korsójába fojtani kuncogását – az orkoknak nem tetszik, hogy ott vagyunk. Ez épp elegendő ok arra, hogy megtartsuk, ha rám hallgatnak.

– Magára nem hallgat senki! – vágta rá a kereskedő rosszindulatúan.

Az iménti közbeszóló – közben Erik arrébb ment a pult mögött, és már látta, hogy egy könyvelő volt az, aki a kiskötőben dolgozott – ismét felemelte a hangját:

– Talán mégis kellene! Az orkok úgy csinálnak, mint ha az övék lenne Kalimdor, és mi csak idelátogattunk volna. De hát ez az otthonunk, és ideje lenne eszerint cselekednünk! Az orkok nem emberek, és még csak nem is e világiak. Mi joguk van hát beleszólni az életünkbe?

– De joguk van élni a saját életüket, nem? – kérdezett vissza a kereskedő.

A katona erre bólintott.

– A'szondom, ezt megérdemlik azért, ahogy a Légió ellen küzdöttek. Ha akkor nem lettek volna itt... – Legurította itala maradékát, és Erik felé fordulva letette a bögréjét a pultra. – Adjon egy sört!

A fogadós habozott; az előbb már nyúlt volna a grogos üvegért. Ez a katona odajárt már a nyitás óta, és mindig csak grogot ivott.

Viszont három esztendeje a vendégének számított, és így nem kérdőjelezte meg a rendelést. Mindamellet, amíg fizet, tőle akár szappanos vizet is ihat.

– Az tény – szólta most a kapitány –, hogy ez a mi világunk, születési jog szerint. Azok az orkok csak vendégek minálunk, és már nagyon ideje lenne így is tennünk velük szemben!

A beszélgetés folytatódott. Erik kiadott még néhány italt, beledobott néhány poharat, korsót és bögrét a mosogatóba – később majd foglalkozik velük –, és észre sem vette, hogy Margoz, az egész beszélgetés kezdeményezője már elment.

Nem hagyott borraivalót. Erik megvetően csóválta a fejét, de a halász neve hamarosan ki is ment a fejéből, mint oly sok másik név az évek során.

Az arcára azonban emlékezett, és lehet, hogy beleköp a halász sörébe, ha legközelebb betéved – egyet iszik, és máris zajong. Erik nagyon utálta, ha efféle bajkeverők jönnek a kocsmájába. Nagyon utálta őket.

Folytatódott a panaszkodás az orkok miatt. Valaki – hivatasos verőlegény volt a behajtóknál – egyszer úgy csapta le a korsóját a pultra, hogy a sör ráfröccsent a démonkoponyára. Erik sóhajtott, majd felkapott egy rongyot, és letörölgette.

Egy időben Margoz nem mert magányosan járni Theramor utcáin, főként sötétedés után nem.

Igaz, a bűn nem jelentett problémát egy annyira zárt közösségben, mint amilyen Theramor volt – mindenki ismert majdnem mindenkit, és akit mégsem, annak ismerték egy ismerőst; így igen kevés bűneset történt. Ha mégis előfordult ilyesmi, akkor Büszkemocsár úrnő katonái általában gyorsan és kegyetlenül megtorolták azt.

Ugyanakkor Margoz mindig is kicsi volt és gyenge, a nagyok és erősek meg előszeretettel bántották a kicsiket és gyengéket, így ő inkább nem ment ki egyedül éjszaka. Sohasem tudhatod, hogy a nagy és erős alakoknak mikor támad kedvük a kisebb elverésével megmutatni, hogy ők milyen nagyok és erősek. Margoz már több alkalommal vált ilyen esetek áldozatává, és hamar megtanulta, hogy a legjobb, ha teszi, amit mondanak, és így talán még az erőszakot is elkerülheti.

Azonban egy ideje már nem félt semmitől. Volt ugyanis egy patrónusa, és bár ezúttal is teljesítenie kellett a kívánságokat, vagyona és hatalomra számíthatott jutalom-

képpen. Régebben a jutalom fogalma kimerült abban, hogy nem verték félholtra. Az is lehet, hogy csak elcserélte egyik gyomorszorongató félelmét egy másikra, de úgy gondolta, ezúttal sokkal jobban jár majd.

Sós szellő lebbent át a légen, a kikötő felől érkezett. Margoz mélyet szippantott belőle, és a tengervíz illata felélénkítette. Részben igazat beszélt a kocsmában: korábban halász volt, még ha nem is túl jó halász. Azonban a Légió ellen nem harcolt, ahogy állította, de valóban rögtön idejött, amint a démonokat elűzték. Remélte, hogy itt több lehetőséget talál majd, mint Kul Tirasban. Nem az ő hibája, hogy a hálók olyan vacakok – csak ilyeneket tudott venni, de megnézheti, mire jut, ha elpanaszolja ezt a kikötői hatóságoknak.

Arra jutott, hogy megint megverték.

Átjött Kalimdorra, követte mindazok áradatát, akik a szolgálataikat kívánták felajánlani Büszkemocsár úrnőnek és az itt élő embereknek. Azonban nem ő volt az egyetlen halász a sokaságban, és messze nem ő volt a legjobb halász.

Patrónusa érkezése előtt Margoz már szinte nyomorgott. Ahhoz sem fogott eleget, hogy ő maga jóllakjon – nemhogy el is adjon belőle –, és már komolyan elgondolkodott azon is, hogy legközelebb a nyakába csavarja a láncot, és úgy dobja be a horgonyt. Legalább nem kell már tovább szenvednie.

Azonban pártfogója feltűnésével minden jobbra fordult.

Margoz hamarosan megérkezett szerény szállására. Patrónusa nem engedte, hogy jobb helyre költözzön, hiába könyörgött – az ő szavával: vinnyogott – neki, hiába hozta fel a rossz szellőzést, a szegényes bútorzatot és a patkányokat. Munkaadója azzal hárította el a kérést, hogy

egy ilyen változás felkeltené a figyelmet, pedig egyelőre jobb, ha Margoz személye észrevétlen marad.

Legalábbis aznap estig, amikor azt az utasítást kapta, hogy menjen be a *Démonok Átkába*, és ejtsen el néhány orkellenes megjegyzést. Régebben egyáltalán nem mert volna betenni a lábát egy ilyen helyre; olyasféle emberek gyűltek ott össze, akik előszeretettel verték a kisebbeket, ezért inkább távol maradt a tavernáktól.

Illetve, *azelőtt* inkább távol maradt a tavernáktól.

Belépett a szobájába. Egy szalmazsák, alig vastagabb egy kenyérszeletnél; egy zsákvászon takaró, amitől annyira viszketett, hogy inkább csak akkor használta, ha igazán hidegre fordult az idő, és még akkor sem szívesen; egy lámpás – édeskevés bármi más. Egy patkány épp bevette magát a fal számtalan repedésének egyikébe.

Sóhajtva készült fel lelkiekben a következő lépésre. Amellett, hogy nem költözhetett jobb szállásra, a patrónusával való találkozásokban a szagot utálta a legjobban. Talán valamiféle mellékhatása a pártfogója által uralt mágiának, de lehetett bármi oka, Margozt bántotta a szag.

Mindenesetre a hatalom miatt így is megérte. És azért, hogy félelem nélkül járhasson az utcán, vagy ihasson egyet a *Démonok Átkában*.

Beerőszakolta kezét a szűk gallér mögé, és kihúzott az inge alól egy nyakláncot, lángoló kardot ábrázoló ezüst-medállal. Olyan erősen szorította meg a kardot formázó díszet, hogy az fájón belemélyedt a tenyerébe; és ki mondta a szavakat, melyeknek jelentését sohasem tanulta meg, mégis rettegéssel töltötték el:

– *Galtak Ered'nash. Ered'nash ban galar. Ered'nash havik yrthog. Galtak Ered'nash.*

Kénes szag kezdett terjengeni a kis helyiségben, és pillanatok alatt megtöltötte azt. Margoz ezt a részt utálta a legjobban.

Galtak Ered'nash. Úgy cselekedtél, ahogy megparancsoltam?

– Igen, uram! – Margoz elszégyellte magát, amikor meghallotta, hogy hangja elvékonyodott. Megköszörülte a torkát, és próbálta elmélyíteni hangszínét: – Úgy tettem, ahogy kérted. Amint megemlítettem a nehézségeket az orkokkal kapcsolatban, szinte az ivó egész közönsége helyeselni kezdett.

Szinte?

Margoz kényelmetlenül érezte magát a fenyegetéstől, amely az egyszavas kérdésben rejlett.

– Az egyik fickó ellenkezett, de a többiek szembeszálltak vele, bizonyos mértékben legalábbis. Legalább volt kin levezetni a haragjukat.

Lehetséges. Jól csináltad.

A dicséret hatalmas megkönnyebbülést hozott.

– Köszönöm, uram, köszönöm! Örülök, hogy szolgálatodra lehettem! – Habozott valamelyest, mielőtt folytatta: – Ha szólhatok, uram! Talán épp megfelelő lenne az alkalom, hogy újfent átgondoljuk az elviselhetőbb körülmények és az élhetőbb szállás kérdését! Talán magad is láthattad azt a patkányt, amelyik...

Jó szolgálatot tettél. Megjutalmazunk majd.

– Ahogy azt korábban is említetted, uram, de... nos, abban reménykedtem, hogy hamarosan megkapom a jutalmam. – Hirtelen eszébe jutott, hogy előnyt kovácsolhat örökös félelmeiből: – Hatalmas veszélyben voltam ma este! Éjszaka a kikötő közelében, egyedül...

Nem esik bántódásod, amíg minket szolgálsz. Többé nem kell félelemmel járnod, Margoz.

– P-persze, én csak...

Te csak olyan életre vágysz, amelyen sohasem adott meg korábban. Érthető az aggodalmad. Légy türelmes, Margoz, megkapod a jutalmad, amint eljött az ideje.

A kénes szag oszlani kezdett.

– Köszönöm, uram! *Galtak Ered'nash!*

Patrónusa tompa hangon válaszolt:

Galtak Ered'nash.

Ezután ismét csend telepedett Margoz szállására.

Az egyik fal megdőndült, majd szomszédja fojtott szavai következtek:

– Abbahagyni a hangoskodást odaát! Próbálunk aludni!

Az ilyesmitől valaha félve kuporodott össze az ágyán, ám aznap egyáltalán nem törődött a méltatlankodóval. Leheveredett vékony matracára, és remélte, hogy a hátramaradt szagtól még el tud aludni.

Kettő

Tsak azt nem értem, mire jó ez a köd.

Bolik, az *Orgath'ar* ork kereskedőhajó kapitánya sejtette, hogy nem kellene belebonyolódnia ebbe a beszélgetésbe, de szinte kényszert érzett arra, hogy mondjon valamit a tisztiszolga kérdésére.

– Kell, hogy jó legyen bármire is?

Rabin egy fejrázással folytatta a kapitány agyarainak tisztítását. Ez a szokás nem volt jellemző minden orkra, de Bolik úgy érezte, hogy az *Orgath'ar* kapitányaként kötelessége a lehető legjobb formáját mutatni. Az orkok nemes népét elszakították otthonától, s rabszolgasorba vetették a démonok és az emberek is. Az ork rabszolgák mindig mocskosak és szakadtak voltak. Mint a nagy harcos, Szolga uralma alatt álló Durotar egyik szabad orkja, Bolik fontosnak érezte, hogy a lehető legkevésbé tűnjön rabszolgának. Ehhez ápolt külső kellett, ami az orkok többsége számára némileg idegen elképzelés, de ő megkövetelte a legénységétől is.

Az *Orgath'ar* egész legénységéből nyilvánvalóan Rabin teljesítette a legpontosabban az efféle parancsokat.

Ura vaskos szemöldökét kifésülte, agyarait és fogait tisztán tartotta, körmeit élesre csiszolta, és díszzeit az ízlés minimum határán tartotta. Bolik csak egy orrgyűrűt és egy tetoválást viselt.

Kapitánya megjegyzésére a tisztiszolga így szólt:

– Nos, a világon mindennek van valami célja, ugyebár? Úgy értem, uram, a víz hallal etet és utat biztosít. A levegőt belélegezzük, és a föld is élelemmel szolgál, azt már nem is említve, hogy ráépítjük otthonainkat. A fák adományából készítjük hajóinkat és eszközeink egy részét. Még az eső és a hó is céllal bír: iható vizet ad, amit a tengerektől hiába kérnénk. Mind jó valamire.

Közben abbahagyta az agyarak tisztogatását, és a körömök csiszolásával folytatta. Bolik széke a kabin fala mellett állt, így hátradőlve a kapitány annak támasztotta neki a hátát.

– De a köd nem jó semmire, ugye?

– Csak akadályoz, és nem látjuk semmi hasznát.

Bolik elmosolyodott, frissen tisztított fogazata csillogott a kabin halovány lámpás-fényében. Az ablakon – a ködnek köszönhetően – még ennyi sem szűrődött be. A kapitány kezdett belemelegedni a beszélgetésbe.

– De az eső és a hó is akadályoz.

– Való igaz, kapitányom, való igaz! – Rabin befejezte a bal hüvelykujj körmének élesítését, és rátért a mutatóujjra. – De amint azt mondtam, a hó és az eső magasabb rendű céllal rendelkezik. Még ha akadályozzák is a haladást, közben van valami hasznuk. Na de mondja meg nekem, uram, mi haszna a ködnek? Elfedi előlünk az utat és a célt, közben semmit sem ad.

– Talán igazad van – ismerte be Bolik. – De az is meglehet, hogy még nem tanultuk ki a hasznát. Volt ugyanis

egy idő, amikor még nem tudtuk, hogy a hó valójában megfagyott eső. Akkoriban az orkok még ugyanolyan problémának látták a havat, mint te most a ködöt. Idővel a magasabb rendű cél – ahogyan magad is mondtad, hogy a hideg évszakban vízzel szolgáljon – is ismertté vált. Így hát nem a köd hibája, hanem a miénk, hogy nem látjuk az igazságot. És ez így van jól. A világ akkor tanít meg nekünk valamit, amikor készen állunk arra a tudásra, és nem előbb. Ez a dolgok rendje.

Rabin eltűnődött a kapitány szavain, közben befejezte a körmök élesítését, és fényezni kezdte azokat.

– Gyanítom, hogy valóban így lehet. De ez ma még nem sokat segít rajtunk, nemdebár, uram?

– Nem, ma még nem. A legénység elbír vele?

– El, amennyire lehet – válaszolta Rabin vállat vonva.

– Az őrszem azt mondta, hogy a saját agyarait sem látja odafent.

Bolik a homlokát ráncolta; a hajó állandó dülöngélésébe mintha kis ugrások keveredtek volna. Ezt általában egy másik hajó sodorvize okozta.

Rabin épp ura másik kezén élezte a körmöket, amikor a kapitány felállt a székéből.

– Ezt majd befejezzük máskor.

A térdelő tisztiszolga felállt, és bólintott:

– Csak szólítson, uram!

Bolik felkapta apja buzogányát, és kiment a szűk kabinfolyosóra. Az *Orgath'art* az apja után nevezte el, akitől a buzogányt is örökölte, és aki a Légió elleni háborúban veszett oda. A hajót goblinok építették, mivel a legjobbat akarta. A hajóács Ugaros, az agyafúrt vén goblin biztosította róla, hogy a folyosót szélesebbre készítik, tekintettel az orkok természetére. Sajnos a „szélesebb” kifeje-

zés goblin értelmezése nem bizonyult elég nagyvonalúnak, így a kapitány épp csak elfért masszív tagjaival a lépcsőfeljárón, amely a fedélzetre vezetett.

Szembetalálkozott Kaggal, az elsőtisztel, aki épp lefelé indult.

– Magához mentem volna, uram... – Elmosolyodott, hosszú agyarai szinte a szemét szúrták. – Tudhattam volna, hogy megérzi a változást.

Bolik kuncogva lépett fentebb, de amint felért a fedélzetre, máris megbánta, hogy nem hívta le inkább az elsőtisztet. A köd majdnem olyan sűrű volt, hogy karddal vághatták volna. Jól ismerte a hajóját ahhoz, hogy vakon sétáljon odafönt – akkor és ott nem is volt más lehetősége. Ahogy elindult, Kag követte, szinte ura nyakában maradván, hogy egyáltalán lássák egymást.

A kapitány kényszeredetten elismerte a tényt, hogy bármiféle jármű ment el a közelben, azt nem lesz képes látni – még arról sem győződhetett meg, hogy egyáltalán víz ringatja-e az *Orgath'art* –, így inkább rákérdezett:

– Miféle?

Kag megrázta a fejét.

– Nehéz megmondani. Az őrszem nem sokat látott. Elkapta a körvonalait, de egyszer azt mondja, hogy a theramori hadikonvoj egyik bárkája, máskor meg szerinte különbözik minden ember vagy ork hajótól.

– És te mit gondolsz?

Kag habozás nélkül válaszolt:

– Nem mondaná, ha nem lenne biztos benne. Ha a theramori katonaságot látta, azután meg valami mást, akkor az két különböző hajó lehet. Amellett a sodorvíz elég nagyoknak tűnik, vagy ha csak egy veri fel, akkor körbejár. Ebben a ködben egyik olyan, mint a másik.

Bolik egyetértően bólintott. Az őrszem, Wak a láthatáron felbukkanó árboccsúcsokról is meg tudta mondani, hogy egyszerű halászhajóé vagy csapatszállítóé. Esetenként azt is megmondta, hogy a halászhajót gnómok vagy emberek ácsolták, és hogy a csapatszállító a Légión érkezése előtt vagy után készült.

– Ha három hajó ilyen közel kerül egymáshoz, az bajjal járhat. Lehet, hogy meg kell fújnunk a kürtöt. Küldj...

– Hajó!

A kapitány felpillantott az árbocra, de azt alig karnyújtásnyival a fejük felett elnyelte a köd. Wak hangja a kosárból jött, amit az emberek „varjúfészeknek” neveztek. Bolik sohasem értette, hogy miért. Tudta, hogy a varjú valami madárféle, de nem nagyon jött rá, hogy a fészeknek mi köze lehet az őrszem kosarához.

Kag felkiáltott:

– Mit látsz?

– Hajó érkezik! Emberek! Se lobogót, se színeket nem látok!

– Mi van a katonai hajóval?

– Most nem látom, de az előbb itt volt! Párhuzamosan futhat!

Boliknak nem tetszett a dolog. Ha egy ember-hajó nem viselt semmilyen jelzést, akkor általában kalózokról volt szó. De talán mégsem – ilyen ködben értelmetlen lett volna jelzéseket használni, és meglehet, hogy észre sem vették őket. Nem akarta kockáztatni a hajót és a rakományt. Ha a ládákat nem tudják épségben elszállítani a Tövisdombokig, akkor nem kapja meg a fizetséget, ami azt jelentené, hogy nem tudja kifizetni a legénységet. Márpedig a legénység fizetség nélkül töltött napjait a kapitány sínyli meg leginkább.

– Fújjátok meg a kürtöt! És állítsatok őreket a rak-
térhez!

Kag bólintott:

– Igenis, uram!

– Szigonyok!

Wak kiáltására Bolik szitkozódni kezdett. A szigonyok kétféle dolgot jelenthettek: az egyik, hogy összetévesztették az *Orgath* 'art valami nagyobbfajta tengeri kreatúrával, talán egy bálnával vagy tengeri kígyóval; a másik, hogy kalózok támadnak rájuk, és a szigonyokhoz köteleket erősítettek, hogy azokon jöhessenek át.

Mivel a tengeri kígyók és a bálnák általában nem úsztak fel ennyire északra, a kapitány biztosra vette az utóbbit.

Szigonyok csapódtak a fedélzetbe, a fedélközbe vezető lépcsőbe és más helyekre is, amelyeket Bolik nem látott a köd miatt. Ezután a szigonyokra rögzített kötelek megfeszültek.

– Készüljete az érkezőkre! – kiáltott Kag.

Másik parancs is harsant:

– Köteleket elvágni!

Ökölcsapás hangja jött, s ezt újra Kag szavai követték:

– Ne légy bolond! Azokat kard nem vágja át, és csak kitennétek magatokat az ellenség elé!

A csáklázók érkezése minden további beszédet megakadályozott; a ködben úgy jelentek meg hirtelen, mint-ha mágia hozta volna oda őket. Bolik embereket látott, de nem viseltek semmiféle egyenruhát. Ezentúl nem volt képes megfigyelni, mit viselnek – felsőruházat tekintetében az emberek hatalmas képzelőerővel válogattak össze mindenféle felesleges öltözéket. Büszkemocsár úrnő katonaságát felismerte, de azon túl nem sok különbséget látott ruha és ruha között.

– Le a kalózokkal! – kiáltott fel, de legénységét nem kellett biztatni; a csata már elkezdődött. Bolik felemelte apja buzogányát, és a legközelebbi ember felé lendítette, aki lebukva elkerülte, és a kardjával visszaszúrta.

Az ork félrecsapta a pengét ballal, közben körbelendítette a buzogányt egy újabb csapáshoz. Ellenfele felrántott fegyverrel blokkolni készült, de közben túl közel került, és a kapitány beleöklözött a gyomrába. A támadó egy fájdalmas nyögéssel kétrét görnyedt, Bolik pedig egy kimért mozdulattal tarkón vágta a buzogánnyal.

Ketten ugrottak felé, jól látszott, hogy a túlerővel akarták megfélemlíteni, de őt keményebb fából faragták. Bár rabszolgának született, Szolga felszabadította, és ő megesküdött, hogy ember többé nem alázhatja meg. Harcolt ugyan mellettük, való igaz, de sohasem hajolna meg előttük, sohasem válna alsóbbrendűvé.

Végképp nem hajolna meg két kalóz előtt, hiába jönnek karddal.

A bal oldali támadott először – Bolik korábban csak egyetlen egyszer látott ilyenfajta ívelt pengét –, társa két rövidebb vassal közelített. A kapitány ismét ballal hárított, ám ezúttal a kard beleharapott az alkarjába. Buzogányával megállította az egyik rövid fegyvert, a másik ujjnyira vétette el a mellkasát.

Bár a mozdulattól égető fájdalom hasított belé, Bolik csavart egyet a karján, a még mindig benne lévő pengével együtt. Nagyobb ereje folytán sikerült lefegyvereznie bal oldali ellenfelét, még ha ez azt is jelentette, hogy annak kardja a húsában maradt. Kirúgott a jobb oldali kalóz felé, közben megragadta a másik haramia fejét, és térdre kényszerítette.